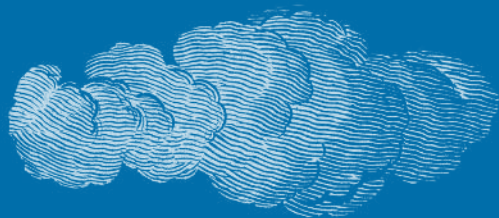

2004

SCHAAMTE

- 1 Bekend is, dat het al of niet voorkomen van een woord geen conclusie toelaat over het al of niet voorkomen van een ding. Dit is de eerste zin van een kleine verhandeling van Karel vh Reve. Mijn 4-jarige kleindochter vertelde aan haar moeder dat ze zich ergens erg over schaamde, zozeer zelfs dat ze eronder leed. Haar moeder probeerde het verdriet weg te nemen en deed daartoe een frontale aanval op de schaamte. Zij benadrukte de negatieve kanten van de schaamte. Zij zei zelfs dat ze zich nooit ergens voor hoefde te schamen. Haar dochtertje vroeg ten slotte waarom dat woord dan eigenlijk bestond.

- 2 Wim Noordhoek sprak met mijn oudste zoon over Johnny van Doorn. Beiden zijn kenners en liefhebbers. Wim was bovendien nog een grote vriend van de dichter. Hij zei: ‘Ronald Sweering, die dikke fotograaf, heeft alles van Johnny gefotografeerd.’ Mijn vrouw, die er ook bij zat, zei dat Ronald S. haar broer was. Wim schrok. Zij probeerde hem gerust te stellen en zei: ‘Maar ik zie hem nooit, hoor.’

- 3 *De mens houdt ervan zich te omgeven met een net van voorschriften, wetten, bepalingen, gewoontes, mores.* Dit is de eerste zin van een kleine verhandeling van Karel vh Reve. Hierin komen de volgende twee zinnen voor. *Sommige voorschriften worden bijna altijd nagekomen (gij zult tijdens het geven van college geen winden laten). Andere regels worden zelden*

nagekomen (gij zult opstaan als een dame binnenkomt). Ik ken een vrouw die vaak bezoek kreeg van Louis Lehmann. Zij ontving hem in de keuken, waar ze aan tafel zaten en koffie dronken en praatten. Louis zong bovendien nu & dan een uitheems lied. Alles was vredig en heilzaam. In de kabel zat echter een kink: iedere keer dat de vrouw opstond (om de koffiekant te pakken, de telefoon op te nemen, de wc te bezoeken) stond Louis ook op, en bleef staan tot ze terug was. Zij raakte zo beklemd door dit gedrag dat ze het opstaan tot een minimum beperkte.

- 4 In hetzelfde artikel legt Karel van R. uit waarom Oscar Wilde wegens homoseksualiteit naar de gevangenis moest. Het voert nu te ver om deze redenering over te schrijven, maar het is wel zo dat we een kerstkaart hebben ontvangen met een portret van Oscar Wilde. Hij zegt: ‘We are all in the gutter, but some of us are looking at the stars.’
- 5 Mijn jongste zoon woont in de Bijlmer. Zijn appartement grenst aan een binnenplaats. Onlangs heeft de woningbouwvereniging deze binnenplaats beveiligd tegen insluipers. De zware ijzeren staven zijn versierd met agressieve ijzeren punten. Het is nu veilig, maar de plek heeft het aanzien van een gevangenis gekregen. De woningbouwvereniging heeft haar ingreep verzacht door een berk te planten in deze steenomgeving. Ik lees mijn zoon ‘De Ceder’ voor, een gedicht van Han Hoekstra. (*Ik heb een ceder in mijn tuin gepland, gij kunt hem zien, gij schijnt het niet te willen.*) Dit gedicht heb ik 40 jaar uit m’n hoofd gekend, maar mijn hersens hebben er geen zin meer in, tegenwoordig moet ik de tekst erbij nemen.

NOTARIS

Bij de notaris vraag ik de notaris naar een slechte notaris. Hij vertelt over een vrouw die haar eind voelt naderen. Zij belt haar slechte notaris om haar testament te veranderen. Zij wil de 200.000 gulden die zij aan haar ene achternicht heeft toegedacht, bij nader inzien aan haar andere achternicht nalaten. De slechte notaris vergeet deze zaak snel te regelen, de vrouw sterft. De ene achternicht erft de 200.000 gulden. De andere achternicht weet wat er gebeurd is en gaat naar de rechter. De rechter spreekt: de ene achternicht mag het geld houden en de slechte notaris moet uit eigen zak 200.000 gulden betalen aan de andere achternicht. Als ik de notaris verlaat, is mijn rechtsgevoel bevredigd, vooral omdat deze notariële gebeurtenis voor de Tweede Wereldoorlog plaatsvond en 200.000 gulden toen zeer veel geld was.

GESCHONDEN

Een middeleeuws leger trekt langs een moeras. Een man maakt een verkeerde stap en raakt uit balans. Een andere man probeert hem te helpen, maar glijdt zelf ook weg. Het begin. Het hele leger verdwijnt in het moeras, niet alleen de soldaten, ook de koks, de administrateurs, de vrouwen en kinderen, alles verdwijnt in de zuigende modder. Het verhaal heet 'Likdoorn' en is geschreven door Leon Gommers. In 200 exemplaren gedrukt door Martien Frijns, in samenwerking met Abels Taalzaken. (130 grams Hahnemühle bugra, Gill Sans). Ik heb op de laatste dag van 2003 nummer LIX ontvangen. Geschonden door de posterijen. Linksboven een messnede van 5 centimeter, door en door. Het postbedrijf heeft er een mededeling van spijt bijgedaan. Met telefoonnummer.

CULTUURSCHOK

Op de laatste dag van het jaar kopen we vuurwerk in een winkel voor landbouwwerktuigen, vlinders uit China. Ze zijn niet voor ons, maar voor onze kleine kleinzoon (21 maanden), met wie we oud en nieuw gaan vieren. Drie mensen in een groot huis. Hij haalt de jaarwisseling niet, om tien uur valt hij in slaap. Om 12 uur laten we enkele vlinders over het pad sissen. Het zijn venijnige vuurinsecten. In de namiddag van 1 januari, als het daglicht zich terugtrekt, doen we het nog een keer. Hij vindt het eng. Ik zie in zijn ogen de angst voor de Chinese cultuur, hij dreigt zelfs te gaan huilen. We gaan gauw naar binnen.